

Núm. 14
Abril 1985

Edita: Jazz Club Granollers
Periodicitat mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

**Donna...
una veu
convincent**

ESPAULELLA

Milton «Mezz» Mezzrow

Clarinetista, saxofonista, director d'orquestra, compositor, arranjador i escriptor de raça blanca nascut a Chicago, el 9 de novembre del 1899.

Estudia flauta i saxo alt fins el 1917. Amb l'arribada a Chicago dels músics procedents de Nova Orleans contacta amb el Jazz.

Freqüenta el call negre de la seva ciutat.

Captivat per la música dels homes vinguts del Sud decideix estudiar el clarinet i dedicar-se a la música com a professional, debutant el 1923.

És el 1926 que s'uneix als "Chicagoans", de quina època són els primers enregistraments.

El 1928 es trasllada a Nova York formant part de l'orquestra de Ben Pollack.

A principis del 1929 va a París on actua durant unes quantes setmanes al cabaret "L'Ermitage Moscovita". De retorn als Estats Units treballa en el grup de Red Nichols i d'altres orquestres blanques.

És el 1938 que crea un grup amb totes les característiques del Nova Orleans i grava una sèrie de discs —avui antològics— amb el trompeta Tommy Ladnier i el saxo soprano Sidney Bechet.

El 1945 funda la marca de discs "King Jazz" on edita únicament peces de "Blues" i "Nova Orleans". El 1946 publica la seva autobiografia "Really the Blues".

RI 1948 organitza una orquestra amb músics de l'estil "Nova Orleans" i amb aquesta, es presenta al Festival Internacional de Jazz de Nice, fent seguidament una gira per França. Els anys 1951, 1952 i 1953 repetirà. Aquestes vegades no solament per França, sinó per altres països europeus —entre d'ells Espanya— i també per Àfrica del Nord.

Va estar en actiu fins dos anys abans de morir, quin fet va ocórrer el 1972.

Milton "Mezz" Mezzrow ha de ser considerat com un dels millors jazzman de raça blanca. Va ser un dels que va assimilar més plenament el llenguatge musical dels negres nordamericans. La seva interpretació del "Blues", es pot considerar perfecta.

El 1953 va gravar una col·lecció de discs amb Lionel Hampton per la VOGUE francesa.

El seu llibre "Really the Blues" és una obra remarcable en la que descriu, a més de la seva autobiografia, el Jazz, i la problemàtica sobre els negres als Estats Units.

Va publicar articles a diverses revistes i publica-

cions, en els que dona prova d'un sentit crític d'excepció. Entre les revistes, podem citar "The Jazz Record", "Varsity", "Bulletin du Hot Club de France", etc.

Pel seu radicalisme, no va ser un músic comercial ni comerciable. Tant les seves composicions, com les seves gravacions, figuren a totes les antologies. En canvi, no així mateix en els catàlegs comercials. No obstant, qui tingui interès en adquirir-les, és relativament fàcil aconseguir-ho.

Pere Crusellas i Solsona

ARA JAZZ 3

Donna Hightower

Parlar de vocals, en el món del Jazz, és parlar de noms tant reconeguts com Billie Holiday, Ella Fitzgerald, Sara Vaughn, Louis Armstrong per la seva peculiar veu, el mateix Sinatra, com la veu "The Voice" i tants d'altres.

Però Donna, no ha brillat mai tant, en l'univers estrellat del Jazz, si bé si que se li reconeix un potencial de força, d'esperit i d'il·lusionisme fent les coses, com cap altra.

Certament, ja a la primera cançó del concert, Donna, sola a l'escenari, sense acompanyament, va demostrar al respectable quins eren els matisos, colors i la capacitat expressiva de la seva gran veu.

Després d'aquesta presa de contacte es van instal·lar, Jerome Van Jones, al piano i a l'orgue i Julian Vaughan, a la bateria.

Tot seguit vindrien temes de l'àlbum "Prima Donna" amb un bon aire de Gospel i en els quals vàrem començar a contentar-nos, amb les flaires de joia, que voleïaven a l'auditori.

De remarcar el tema "Down by the river side"; molt bo. Per acabar la primera part del concert un "spiritual - blues" anomenat "My god i real", molt ferm.

Per variar en el descans, vàrem fer-la petar una mica, dissertant sobre la primera part, i perquè no, fent el cigarret els fumadors.

Tots aposentats en els seus llocs, el potenciómetre d'il·luminació, va disminuint la llum de la sala, i poc a poc, ens anem introduint, tots plegats, per escoltar la segona meitat del concert.

Val a dir, que va estar, en tot moment, molt més carregada de swing i vitalitat espiritual i musical.

Temes com un bon blues, anomenat "Precious Lord", amb una força trepidant, "That's enough" un bon espiritual molt trempat, com la famosa cançó "Nobody Knows" tots ells carregats d'un nervi, fora de tot dubte.

Després vindria el tema per excel·lència "Quan els sants marxïn plegats", fent a mitja cançó, com a recordatori, una bonica imitació de la veu del gran "Sachmo".

La gent dreta, reclamant alguns "bis", a la fi, van sortir per cantar dos temes més. L'un molt comercial i amb un gran èxit, de Stevie Wonder "I just called to say I love you" que parla d'amor, i l'altre que com a la fi de festa, va estar molt bé, el molt versionat i magnífic "Amen".

Així, és el que va ésser, el concert de Donna Hightower, que si tenim en compte, que la senyora té cap uns seixanta anys, feu repàs a la seva vida, veiem que del món del spirituals, va passar al Jazz, tot seguit al pop i a la música lleugera, "El vals de las mariposas" i per fi, va tornar als seus inicis, al gospel: Meravellos.

Felicitats, Donna

Jaume Sararols

Publicació
Mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

Hi col·laboren:

Pere Crusellas i Solsona, Esteve Colomer i Brosa "JOINT", Amador Garrell i Soto, Lluís Sitjes i Planas, Jaume Sararols, Alfredo Papo, Josep Vadell i Milà, Jordi Vall i Escriu, Santiago Guix i Quincoces, Nestor R. Ortiz Oderigo, Bob Andersen, Francesc Sala i Pascual i Manuel Pagés i Mogas.

Fotografia: Pere Espauella i Bufia

Imprimeixen: Gràfiques Garrell

Publicitat: Sitjes

Dipòsit legal: B-2472-1984

Domicili social: Ricoma, 72 - Tel. 870 06 99

La Casa Loma Orchestra, que inicien el pre-swing

L'època d'or de les orquestres de ball i el swing (II)

En efecte: com dèiem, d'ara endavant ja no hi haurà confusió per a qualificar el que havia de ser el jazz per un cantó i la música d'entreteniment per l'altre. L'aficionat ho aprèn desseguida i, des d'ara, ja no l'hi donaran gat per llebre. Amb tot, arriba un moment en que se li fa difícil d'esbrinar aquesta qüestió. És quan, ja en plena dècada dels trenta, s'inicia l'època daurada de les grans orquestres de ball que hom coneix com a l'Era del Swing.

Nord-Amèrica deixa enrera la misèria de la depressió econòmica i es refà sota l'esperança del New Deal de Roosevelt. Les orquestres de ball canvien de repertori i arraconen per a sempre aquella música ensucrada i trista —la *sweet-music*— dels insuportables Guy Lombardo, Leo Reisman, Carmen Cavallaro, etc. (el fil musical de la depressió). Ara és tot el contrari. S'imposa l'escapada, el delit de voler viure, l'excitació dels sentits. Era passar-se a l'altra banda, de cop i volta...

I neix el concepte del *swing*, un terme que farà vessar tones de tinta per aclarir la seva naturalesa i, així, posar-se d'acord d'una vegada. El terme *swing* ha arribat a tenir un sentit que, alguns, fan servir per a jutjar la bondat o bé el frau del mateix jazz. Diuen (i diuen bé): "si no hi ha *swing*, no és jazz"... i punt. El fet, però, és que ara, amb

la perspectiva dels anys, precisament aquest moment de la música ballable és conegut com a l'Època d'or de les grans orquestres Swing. I és el moment dolç en que els músics d'origen negre es barregen amb els blancs i, aquests, són enriquits en el llenguatge musical per les "trouvailles" i la frescor de noves idees que aporten els músics de color, fins ara reduïts al folklore dels seus ghettos. En endavant ja ningú s'estranyarà de veure les orquestres formades amb músics negres i blancs. Benny Goodman és qui trenca el glaç tocant juntament amb Teddy Wilson i Lionel Hampton.

Aquesta Època d'Or del Swing comença pels volts del 1935 i perdura tota una dècada. Tots aplaudeixen la *swing-music* com mai s'havia fet amb cap altra forma musical. Obviant les formacions orquestrals d'Ellington, Basie, Hines, de més puresa jazzística, també és el moment de gran èxit de Charlie Barnet, Woody Herman, Bunny Berigan, Tommy i Jimmy Dorsey, Harry James, Gene Krupa, Artie Shaw, Billy May, Glenn Miller... que serveixen una fórmula ambigua de conciliar diversitat de gustos, però no hi ha dubte que participen plenament en el terreny del jazz amb les seves hàbils i intel·ligents composicions orquestrals. Aquesta fórmula, que ha

Glenn Miller, a l'acabament de l'època d'aurada

trionfat a Nord-Amèrica i que és el producte de consum musical per excel·lència, triomfa també arreu del món. Ràpidament, totes les orquestres imiten tant com poden aquestes orquestres americanes que estan al cim de la popularitat. Els professionals de la música resten bocabadats davant la perfecció formal dels arranjaments de l'orquestra de Glenn Miller, per exemple, interpretats amb un gust refinat per un personal de gran formació tècnica i amb unes gravacions increïbles de perfecció (entre parèntesi: en aquest mateix temps, a Barcelona, es graven uns discos infames, que fan caure la cara de vergonya).

Al nostre país, el fenomen arrela immediatament. Tot just acabem de passar el drama de la guerra civil i en un ambient de misèria suprema amb carta de racionament, i estraperlo, comencen a proliferar les orquestres a la moda americana. A Barcelona, anotem la "Gran Casino", "Lluís Rovira" "Plantacion", "Gong" que els granollerins coneixen de prop car hi solen formar part alguns músics locals. També, arreu de Catalunya, poc a poc les orquestres es transformen en agrupacions de 14 i més components i inclouen en el repertori els títols que han fet famosos els leaders nord-americans. Com a tot arreu, el jovent de casa té ganes de divertir-se i d'oblidar angoixes recents,

i es llença a ballar al so de la **swing-music**. El saló de te Rigat, obre les portes en plena Plaça de Catalunya i comencen a venir algunes orquestres europees.

Les orquestres del nostre país intenten assimilar el swing i el llenguatge peculiar dels models americans, sense resultats massa convincents. Tot el que fan, no és altra cosa que mimetisme servil. És a dir: fan transcripcions literals dels discos originals però, a l'hora de la interpretació, no sona igual. Què passa? doncs que cal aprendre moltes coses elementals, tals com solfejar d'altra manera i aprendre a ésser disciplinats, apart d'aconseguir el so característic de cada instrument, coses que no s'ensenyen als nostres Conservatoris i, per tant, el personal més apte, surt amb tots els defectes de l'autodidactisme.

Cal recordar d'aquest moment, les matinals de jazz al Teatre Tívoli de Barcelona on actuen les orquestres que esmentem i arribem a descobrir gent dotada pel jazz: Puertas, Bardagi, Abalat, Masmijtjà, Tarazona, Font, Cots, Ventas, Valero, Ramon i Antoni Busquets, etc. tots ells formant part de les Orquestres de Ball autòctones, que contribueixen a divulgar el jazz, encara que modestament.

Amador Garrell i Soto

ANATOMIA DE LA MUSICA DE JAZZ

Capítol VI

El Blues segona part "Blues del quitrà"

Quan els emigrants arriben destruïts, plens de misèria i menyspreats per una societat diferent, a les grans ciutats, també portaren la seva forta dosi de llur cultura, com era per exemple els cants espirituals, i com també el blues, i que, forçosament havia de sofrir una metamorfosi, com ho havien sofert les altres manifestacions de caràcter personal, racista.

La connexió entre els blancs més directe havia de donar possibilitats al negre, assimilant els instruments que els hi eren desconeguts. El blues ja és podia expressar no solament en veu, sinó també amb música, si més no, amb música que imitava la veu, que almenys intentava reproduir les mateixes inflexions vocals, mitjança un instrument de metall com una trompeta o un saxofon.

Dins les petites tavernes de la Nova Orleans, altres de mal viure, els negres hi tenien entrada, el que no vol pas dir que tinguessin entrada a sales de balls que eren reservades exclusivament pels blancs. Però és igual, perquè la dissort els permetia d'unir-se més, i produir art i cultura per raport al que fa el seu costat.

La unió de diversos músics tocant l'un a través del que fa l'altre donava una qualitat insospitada, i, el blues va penetrà allà dins. Hores i hores els músics tocaven blues, ells sols o bé acompanyant a un cantant voluminosa i plena de qualitat artística.

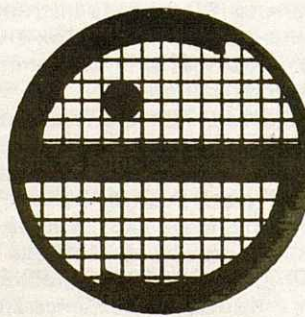
Molts d'aquests músics treballaven tot el dia fent feines pesades i fer unes hores de més a la nit dins una taverna i guanyar una mica més de diners que els permetés subsistir, com per exemple el cas de Louis Armstrong, que es llevava a les 6 del matí, per anar a repartir carbó, i a les nits tocava la trompeta dins una taverna de la Nova Orleans, tot això a l'edat de 17 anys.

El blues fou la base fonamental de tota la música de jazz que pesa sobre les nostres espatlles, i molt més encara, doncs, tota la música actual de "watts" "decibelios" i altres tonteries per l'estil, s'ha basat en el blues. Des del "Boogie-boogie", que tot i essent una creació adaptant el blues a una manera de ritmar-lo, s'en va fer un abús de "ball de moda", passant per les més esgarrifoses orquestres, i el "twist", altra forma de blues degenerat, i el més sensacional crit de la joventut dels "50" el Rock-and-roll, que no fou res més que un avortament del blues autèntic; aquesta sensacional troballa d'una raça, ha sofert i segueix sofrint tota mena d'atemptats, incluint els que diuen que toquen jazz, i el que fan és quelcom que no s'hi assembla gens.

Però paradoxalment, el blues segueix creant nous intèrprets autòctons, bàsics, i segueix essent la base creadora de tots els músics de jazz i que el cultiven amb tota dignitat. El blues el trobarem a totes les orquestres més importants de jazz de tota la seva història, i la quantitat de gravacions que han quedat i van quedant és tant important com la pròpia història del jazz. Molts dels temes que sota el nom del seu creador segueixen interpretant-se a diari, són blues, com per exemple "Stomp Jones" d'E. Ellington i Strayhorn, o d'altre que ja s'identifiquen ells mateixos com el "Memphis blues" "Beale Street Blues", etc.

És ben cert que sense blues no hagués mai existit el jazz, o almenys no hagués mai arribat a les cotes que és troba avui. Ha plogut molt des de que els blancs s'adonaren que amb tot i estampant discos de la "sèrie negra" gravats i venuts exclusivament als negres, els que els compraven eren també els blancs, perquè la música "dels negres" esdevingués, i és avui la música més important del nostre segle.

Jordi Vall Escriu

QUASE
granollers

C/. Minetes, 30 - Tel. 870 74 04 GRANOLLERS

Los libros

"Jazz Solographies Series" de Jan Evensmo

El crítico noruego Jan Evensmo ha desarrollado un género de discografía ya puesto en práctica con anterioridad por Hugues Panassié en su "Discographie critique".

El trabajo de Panassié era más limitado ya que su obra pretendía abarcar una selección de todos los discos de jazz y comentar algunos de ellos mientras que Evensmo, en cada uno de sus libritos escoge a uno o varios solistas —a veces dos, a veces tres y en pocos casos cuatro— y analiza de una manera muy pormenorizada cada una de sus grabaciones, sea como "leader", sea como "sideman".

Evensmo ha llegado ya al volumen catorce y creo que será interesante para mis lectores conocer el contenido detallado de cada uno de sus libritos: 1) Chu Berry, 2) Henry Bridges, Robert Carroll, Herschal Evans y Johnny Russel, 3) Coleman Hawkins, 4) Charlie Christian, Robert Normann y Oscar Aleman, 5) Lester Young, 6) Ben Webster, 7) Budd Johnson, Cecil Scott, Elmer Williams & Dick Wilson, 8) Henry Allen, 9) Bill Coleman y Frankie Newton, 10) Roy Eldridge, 11) Benny Carter, 12) Dizzy Gillespie, Irving Randolph & Joe Thomas, 13) Lester Young (2ª parte) y 14) Wayman Carver, Illinois Jacquet y Dicky Wells.

Esta lista revela la preferencia del crítico noruego por los saxos y las trompetas. Sus obras contienen una pequeña biografía, varias fotografías y una discografía detallada con comentarios agrupando los discos perteneciendo a una misma sesión de grabación.

Naturalmente los comentarios de Evensmo son muy subjetivos y cada uno puede estar o no de acuerdo con los mismos pero es un trabajo serio, hecho con mucho cuidado y que puede ayudar inmediatamente a un aficionado que quiere adentrarse en el intríngulis de algunas discografías har to complicadas o misteriosas.

Y por fin quiero felicitar a este "benedictino" escandinavo que ha emprendido un trabajo realmente digno de todos los elogios. Que siga Evensmo y para muchos años.

Alfredo Pappo

Los que quieran adquirir la discografía de Evensmo pueden escribirle a Postboks 50,1347 Hosle (Noruega)

Discografía

"BASIE JAM SESSIONS"

Pablo records ref. PE 12030/02

Aquest triple plàstic que comento en aquestes pàgines, no és res més que una confirmació de que tots ja sabem, que COUNT BASIE ha estat un dels millors pianistes de jazz de tot els temps, però el detall està que sempre hem estat acostumats a escoltar-lo amb la seva Big Band i per això no s'havia comptat gaire bé mai dins dels grans del piano.

Amb aquest àlbum que es compon de tres jam sessions anomenades simplement 1, 2 i 3, i amb unes formacions petites, tenint l'oportunitat de redescobrir a un Basie pianista i organista sempre molt ben recolçat per tota la "troupe" de Norman Granz, músics de gran categoria, molts d'ells membres de la seva orquestra o antics col·laboradors, Harry Edison, Clark Terry a la trompeta, Al Grey, J. J. Johnson al trombó, Eddie Davis, Zoot Sims i Benny Carter a la secció de canya, Joe Pass a la guitarra, Louis Bellson als drums i Ray Brown i John Heard al baix. I no pot fallar, Count Basie i tota aquesta gent al llarg dels dotze temes que componen aquestes tres jam, aconsegueixen paratges d'autèntica virtuositat jazzística i no cal parlar del Swing, ja és de suposat que és present en tot moment.

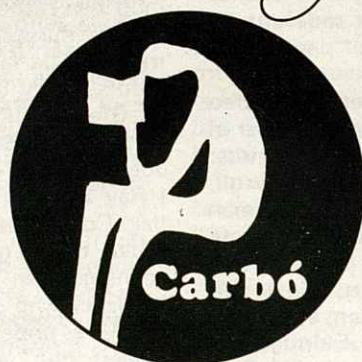
Aquest disc tant acertadament ha estat editat al nostre país, és de recomenable adquisició i suposo que el disfrutareu llargues estones escoltant-lo. El preu és d'unes 1.900 aproximadament, no és car si penseu que són tres plàstics i de "COUNT BASIE"

Lluís Sitjes i Planas

Cara 1: Doubling Blues, Hanging Out, Red Bank Blues. **Cara 2:** One-Nighter, Freeport Blues. **Cara 3:** Mama Don't Wear No Drawers, Doggi'n Around. **Cara 4:** Kansas City Line, JJJJUMP. **Cara 5:** Bye Bye Blues, Moten Swing. **Cara 6:** I Surrender Dear, Song Of The Islands.

*anys d'experiència
traduïts en eficàcia*

*fundada l'any
1930*

*c/.Anselm Clavé, 36
c/.València, 27*

*Tel. 870 05 04
Tel. 870 28 81*

GRANOLLERS